

XXXV CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2023

Obres guanyadores en categoria prosa,
nois i noies de 9 a 11 anys

903

1r premi: Daniela Formento Bardi

Un acte de perdó

A les afores d'Ucraïna, quan encara no hi havia la guerra, dos nens anomenats Inhar i Ine vivien sols amb la seva tia en una masia.

Els seus pares els van deixar en un orfenat quan ells tenien 6 anys. Per sort, dos anys després, una noia jove els va treure de l'orfenat i es va convertir en la seva tieta. Tots junts portaven un negoci per guanyar diners, ja que eren moltes les despeses que tenien: mantenir la masia, els animals, comprar menjar i roba, l'escola... Venien d'una família humil, però tenien molta sort de tenir-se l'un a l'altre.

Un dia a la nit, quan estaven a punt d'anar a dormir, van sentir un cavall que renillava. Van sortir a fora a veure què passava i també van comprovar que hi fossin tots els animals, però es van adonar que el cavall no hi era. Van sortir a buscar-lo en plena nit però, de cop i volta, va començar a ploure.

La tieta els va dir que al dia següent seguirien buscant. Tot i així, no va ser possible perquè van començar a arribar molts clients que volien verdura o fruita que collien a la masia mateix. Quan va començar a fer-se fosc i van seure a taula van dir que encara que vinguessin molts clients al dia següent buscarien a l'animal. De cop i volta, van sentir una de les ovelles belar. Van sortir però no van veure res, semblava que tot estigués en ordre, però en realitat res estava en ordre. Ara ja tenien dos criatures desaparegudes.

Al dia següent els nens es van passar tot el dia vomitant amb mal de panxa i de cap. Abans de fer-se fosc, els nens i la seva tieta van sortir en busca dels animals, però no hi havia ni rastre del cavall i l'ovella. Això sí, van trobar una tenda de campanya al costat de la seva masia. De cop i volta, van escoltar un soroll d'un cavall que renillava. Era del cavall que havia desaparegut. I de cop unes ovelles que belaven.

Són els nostres animals – van dir els nens

Els tres van seguir els sorolls de les ovelles i el cavall fins que els van trobar. Van abraçar-los i van tornar a casa. Però, aleshores, un home i una dona van cridar “Ined i Inhar”.

Els nens es van adonar que l'home i la dona els resultaven familiars.

Són els nostres pares! - van dir l'Inhar i l'Ine

Sí - van dir els pares molt emocionats.

Però els nens no sabien com sentir-se, estaven tristos i enfadats i així van marxar cap a la masia sense dir-los res ni als pares ni a la tieta. Un cop a la masia, els pares es van posar molt tristos en veure la reacció dels seus fills. Van explicar-li a la tieta que ells havien sigut les persones que havien robat alguns dels seus animals, perquè volien apropar-se als nens per explicar-los el que havia succeït al passat. Quan la tieta va explicar-li tot a l'Inhar i a l'Ine, van decidir anar els tres junts al lloc on s'hostatjaven els pares amb la proposta de viure tots junts a la masia. I així va ser com la mare i el pare van acceptar, van agafar totes les coses de l'hotel i es van traslladar tots a la masia. L'Inhar i l'Ine van aprendre una lliçó: que tant a la vida com a les persones se'ls hi ha de donar una segona oportunitat. I així van viure feliços i com una família.

2n premi: Lea Ferrer Galván

Memòries d'un pingüí

Cuac, cuac, cuac, cuac! Aquest és el soroll que sento cada tarda a l'hora de dinar.- Veniu, veniu! Avui toquen sardines!- Diu la Lola. És la cuidadora. És morena, té els cabells molt llargs i un nas molt petit. És baixeta (per ser una humana) i molt afectuosa. Se sap els gustos de cadascun: a la Tala, la meva millor amiga, li treu els ulls a tots els peixos que li dona. A l'Eilac, la més vella de tots, li tritura els peixos, perquè no li agraden sencers. I a mi, em treu la cua (està molt dura!). A més hi ha més pingüins, encara que no em posaré a explicar tots els gustos de tots els pingüins (perquè si no seria molt llarg!).

La Lola ve els dilluns, els dimarts, dimecres i divendres. Els dijous, dissabtes i diumenges ve el Màrius, un noi que està de proves per fer aquest treball. Té la pell marró, és molt alt i no és ben bé amable. Cada dia que ve, és la mateixa rutina: ens tira els peixos a la piscina, ens diu: -Pingüins consentits! – i se'n va. En realitat, una vegada l'Eilac quasi es mor perquè es va ennuegar amb una escata. Ho va passar molt malament, i tots nosaltres també (perquè cal recordar que és la més velleta i fràgil, encara que molt sàvia, i molt estimada per tots.)

Ai! Que se m'oblidava! Si encara no m'he presentat! Em dic Pripp, i soc un pingüí emperador (amb modèstia, la raça més bonica). N'hi ha més, però aquesta és la més gran. A l'hora d'apagar els llums, ens posem tots al voltant de l'Eilac i ens explica com era el Pol Sud quan ella vivia allà. Era molt petita, quan la van agafar, però encara recorda moltes coses. Té una memòria prodigiosa! -Era tot blanc, i sovint nevava, però com que anàvem en grups enormes, no passava fred, ja que posaven els més petits al centre del grup. Una vegada al dia, al matí, quan no hi havia tants depredadors, les mares anaven a caçar i alimentaven cadascuna la seva cria. Després, els mascles sortien per alimentar-se.- Ens explicava amb veu baixa, perquè tenia son.- I llavors, un dia van venir els humans (nosaltres els dèiem "ulls junts"). I van agafar alguns adults i unes quantes cries (entre elles jo) i ens van posar en gàbies i vam fer una travessia molt llarga, fins a arribar al port de Barcelona, on feia molta calor. I al final ens van portar a l'aquari. He viscut quasi tota la meua vida aquí.- I llavors ens adormíem.

Una nit, em van despertar uns sorolls. Pensava que serien els pingüins Humboldt, una raça de pingüins més petita, i més sorollosa. Pensava que, com sempre, estaven fent festes nocturnes. Però després, em vaig fixar en el fet que semblaven veus d'un humà. Vaig anar a la porta que separava el passadís per on portaven el

menjar els cuidadors del nostre terrari i vaig veure que la Lola parlava molt preocupada amb el Màrius. -Estic molt preocupada. Han dit pel diari que els pols cada vegada es fonen més ràpidament. Se suposa que tenim aquí els pingüins per poder alliberar-ne algun una vegada a l'any. Però si els pols es fonen tan ràpidament, no podrem alliberar cap per la seva seguretat. Estic molt preocupada perquè els pingüins també poden tenir el dret de ser lliures. Què podem fer?- Va dir la Lola. I el Màrius li va dir: -Lola, estressant-nos no farem res. El primer de tot és buscar una manera que la gent s'adoni del problema, sobretot els nens.-I com ho podem fer? - Va preguntar la Lola.- No ho sé, haurem de buscar idees.- I llavors se'n van anar i jo no em vaig poder tornar a dormir.

L'endemà, tenia molta son, i ningú entenia per què. Però llavors els vaig explicar tot el que havia sentit ahir a la nit i que no m'havia pogut tornar a adormir i tothom ho va entendre. Llavors, em van dir que me n'anés a dormir i que ja em guardarien peix. Que bons amics que tinc!

-Va, anem a buscar els pingüins.- Diu la Lola. Venien amb una gàbia gran, d'aquestes que serveixen per transportar molts pingüins d'una sola vegada. Ens van cridar amb alguns peixos i vam anar corrents. Van posar cinc pingüins a la gàbia (entre ells jo) i ens van portar a una habitació on hi havia més gàbies amb més pingüins de diferents races. Us diré uns quants noms: els Humboldt, els Macaronis, els Petits Blaus (i si, són blaus), els De Snares, els Africans. I no callaven! La Lola i el Màrius van començar a posar fulls de paper grans per terra i a posar al costat pintures de color líquides

La Lola va obrir la nostra gàbia i vam sortir tots. Llavors la Lola ens va dir: - Aquestes són pintures fetes amb ingredients naturals i no tenen químics. No us faran mal ni molèsties, d'acord?- I llavors va agafar el pot amb pintura groga i ens va tacar les potes a tots. Llavors va agafar unes sardines i ens va fer caminar per sobre els fulls. Després, quan ja es va donar per satisfeta, ens va netejar les potes, ens van ficar a la gàbia i ens va donar les sardines. Després, va treure els pingüins de Humboldt de la gàbia i ho van fer amb color verd. I així successivament tots els pingüins amb tots els colors.

Després, ens van portar a cadascun al seu terrari i van començar a arribar els visitants (perquè era de matinada). Encara no us ho he explicat, però quan venen els visitants és molt divertit. Tots els nens riuen quan caiem o fem qualsevol ximpleria. I quan ens tira el Màrius els peixos a la piscina i hem de nedar, se sorprenden molt, tant adults com nens. Crec que, de tot l'aquari, nosaltres som dels més estimats (perquè som bonics i graciosos).

La nostra competència són: els taurons (pots nedar amb ells) i les carpes Koi (que els hi pots donar menjar). Som els pingüins, què vols que hi fem. Hem passat un dia

divertit. L'endemà, tots ens vam fixar en una cosa: tot l'aquari estava ple de pancartes que penjaven del sostre o enganxades a les reixes de les gàbies.

Eren blanques amb un fons de petjades de coloraines de pingüins (les nostres!) i posava:

VINE AL TALLER DE RECICLATGE I CUIDEU-VOS DEL MEDI AMBIENT!

Tots els pingüins ens vam emocionar molt en sentir que la Lola ho llegia (perquè nosaltres no sabem llegir). El taller el feien davant del nostre terrari, per la qual cosa vam poder veure i escoltar-ho tot. El taller va així: la Lola es presenta i llavors demana als nens què saben sobre el Pol Sud. La majoria responen que fa molt de fred, que no creixen moltes plantes o que tot està cobert de neu. I llavors la Lola comença a explicar que és molt important protegir-lo, perquè així els pingüins podrien viure feliços i sense perill. Llavors va dir: - Podeu adoptar un pingüí i posar-li un nom!- Llavors tothom es va sorprendre, però els nens es van engrescar molt amb la idea. Llavors els pares van preguntar i la Lola els va dir: - Costarà trenta euros cada carnet i els nens el podran venir a veure a l'aquari cada vegada que vulguin i posar-li un nom a un pingüí.

- Cinc persones van comprar un canet i tres nenes i dos nens van entrar al terrari. Llavors la Lola va dir: - Heu d'escollir un pingüí, posar-vos al davant i dir: Em dic tatatà tinc tatatà anys i m'agradaria ser el o la teu o teva amic o amiga. I llavors el pingüí si vol ser el teu amic s'aproparà a tu, si no s'anirà, no els perseguiu, si us plau! Llavors, si t'ha escollit li dieu: et diràs tatatà. I m'ho dieu a mi.- Va dir la Lola. Llavors tots els nens van començar a buscar un pingüí. De sobte, veig que una nena se m'està apropant. Té aproximadament dotze anys. I llavors, diu amb una veu dolça: -Hola! Vols ser el meu amic? Em dic Enola i tinc onze anys i mig. El meu animal preferit és el pingüí i m'agraden molt els animals i la natura.- Llavors jo, amb molta cura, em vaig anar apropant a ella, perquè m'inspirava una mena de confiança especial. De sobte ella em va xiuxiuejar a l'oïda: - Et diràs... Pripp.- I jo em vaig posar supercontent perquè m'encantava aquell nom. Aleshores, es va aixecar i va anar cap a la Lola a dir-li el meu nom.

Avui ha sigut dels millors dies de la meua vida! La Tala, també està molt feliç, també l'han escollit. Avui hem dormit l'un al costat de l'altre.

L'endemà em vaig despertar i vaig veure la Lola tota emocionada, deia: -Ho hem aconseguit, ho hem aconseguit, ho hem aconseguit!!!- Llavors tots els pingüins ens vam esverar molt i la Lola va callar. I després en va explicar: - Nois! Tota la ciutat està reciclant i cuidant el medi ambient i hem sortit als diaris! També ha sortit que els Pols ja no s'estan fonent i que ja poden viure tranquils, els animals! Visca!- I tots ens vam posar a cridar.

Ajuntament de
Sant Just Desvern

Ja fa una setmana d'ençà que va passar allò de la notícia i ara estem jo i quatre pingüins més de camí al port. I per què, us preguntareu. Doncs és que anem de camí a un vaixell que ens portarà al Pol Sud! Aquest matí ens ho va comunicar la Lola i ja hem arribat al port. Està tota la ciutat aclamant-nos i desitjant-nos sort. Ai,

quina emoció! Ja ens pugen al vaixell! Els diem adeu a tots amb la pota i ens relaxem. Per fi cap a casa!

3r premi: Aina Rios Pareja

Una nit de bojos!

Fa dos anys, a la meua urbanització, van succeir una sèrie de fets molt, molt molt i molt misteriosos...

Soc un nen d'onze anys, em dic Israel i els meus amics em diuen Isra. Visc en un poble muntanyós i petit. M'encanten els peluixos, tinc un tou de peluixos, però vull destacar-ne quatre: Buba, Memphis, Hedwig i Bruno. Us explicaré qui són.

El Buba és un peix lluna. Li vaig posar aquest nom perquè havia vist una pel·li que es deia Forest Gump on un amic del protagonista moria i per això li he posat aquest nom, en honor a ell. Li encanta menjar, en concret meduses i crustacis, i li apassionen les gambes. És un peix de color lila i té molt de caràcter. És el més madur del grup i sempre fa GLU GLU GLU GLUUUU GLUUUUUUUUU.

La Memphis és una gosseta petita i llesta. Ella i la seva ventrada odien els esquiroles, però en canvi els encanten els gats. És de color negre, sempre està contenta i intenta posar pau. Li vaig posar aquest nom perquè la gosseta que havia tingut jo era igualeta que ella.

La Hedwig és una òliba blanca, li encanta menjar "snacks" i en especial els "gusanitos". És molt ingènua, és la ximpleta del grup i sempre està pensant en idees boges i fent PIU PIUUU PIIIIU.

I per últim hi ha el Bruno, un gosset gegant blanc amb taques de color marró. Li encanta menjar, és súper mogut i quan corre sembla que hi hagi un terratrèmol: cada trepitjada seva és un BUM BUM BUM.

Jo soc orfe. El meu pare va morir en una guerra i la meua mare d'una malaltia que tothom em vol amagar. Només em van quedar els meus avis i vaig anar a viure amb ells.

Tot va començar un dia molt calorós. Eren les 12:00 de la nit i jo ja estava dormint a la meua habitació quan de sobte vaig començar a veure estrelles al meu voltant. Era com màgia, com un somni. En aquell precís moment, els meus peluixos van començar a volar, van cobrar vida... I van desaparèixer! Vaig buscar per tota la casa, però no hi eren. Tot d'una va començar a sonar música, venia de la piscina. Resulta que el Buba havia convidat a tots els seus amics peixos i estaven celebrant una festa a la piscina. Mare meua! Tothom estava cantant, ballant, saltant... Hi havia tot tipus de peixos, sirenes, tritons, taurons, dofins... I a sobre era a la piscina comunitària!

Ningú se'n va adonar perquè tot els meus veïns eren avis i estaven dormint. Després vaig tornar a casa i la Memphis estava al jardí. Havia convidat a tots els

gossos del barri i també estaven celebrant una festa! Estaven parlant entre ells con si res, i GUA GUA GUAU i GUA GUA GUUUUUA GUAU. Jo estava pensant tota l'estona si és que estava somiant o és que m'estava tornant boja. Vaig intentar cridar la seva atenció, però ni cas: tenien música posada a tot volum i per això no em sentien. Era impossible!

Vaig anar a mirar a les cases dels veïns per veure si s'havien despertat. Només em faltava una casa per mirar quan, de sobte, en una branca del pi del veí, vaig veure que la Hedwig estava, com no, muntant una festa amb les seves amigues les aus. Estaven menjant llaminadures i cantant cançons. La Hedwig havia convidat uns 260 ocells! Estaven piulant cançons tota l'estona, tots a la vegada, i segur que se'ls sentia des de l'altra punta de la Xina. **Per sort**, tots els meus veïns devien ser sords perquè si no s'estarien adonant de tot el pollastre que estaven muntant aquella colla de peluixos i ens farien fora de la urbanització.

Quin xivarri! Semblaven les festes majors del poble. Em vaig pessigar per veure si estava somiant, però no, estava ben despert.

Aleshores, vaig sentir que tremolava el terra i, sabeu qui era, oi? Efectivament: era en Bruno. Va destrossar tots els jardins dels veïns i les flors preferides de la meva àvia. Això s'estava complicant per moments. Havia de pensar en un bon pla.

— Ja sé què fer! —vaig pensar.

Tenia el pla traçat a la perfecció i, per si fallava algun pas, tenia un pla B.

Primer de tot li vaig dir al Bubba que tenia gambes a la banyera de casa (recordeu qué és el seu plat preferit). De seguida va dir GLU GLUUU GLUUUUU GLU! i tothom va començar a sortir de la piscina comunitària mentre ell se n'anava directament cap a casa.

Després, li vaig dir a la Memphis que a casa hi havia llaminadures de gossos, de les seves preferides, i ella va dir GUAU GUUUOOOO GUAAAA GUAUAUUAU. Això significava que "Adéu amics, s'ha acabat la festa", i tots els gossos van sortir corrents com jaguars mentre la Memphis entrava a casa. Vaig seguir amb la Hedwig, a qui li vaig dir que tenia "gusanitos" de sobres a casa. Immediatament tots els ocells van començar a volar per tornar als seus arbres i ella va fer PIU PIUUU PIIIIU i va marxar ràpidament cap a casa. Per últim vaig anar a buscar el Bruno. Li vaig dir que dormiria en el meu llit amb mi i em va començar a llepar tant que semblava que m'hagués acabat de dutxar. Va ordenar als seus amics que se n'anessin cap al seu món. Després d'uns minuts ben llargs, els va convèncer i se'n va anar caminant per no provocar més terratrèmols, però el soroll va ser igualment BUM BUUUM BUMMMMM BUM.

Un cop tots van arribar a casa i es van relaxar, els peluixos van deixar de tenir vida pròpia.

L'endemà, la policia va començar a fer preguntes als veïns com: Què havien fet aquella nit? En què treballaven?... Però els faltaven pistes, quin misteri! Mai van

Ajuntament de
Sant Just Desvern

sospitar dels meus peluixos. I des de llavors, cada nit haig de celebrar festes amb ells a casa perquè no se m'escapin! Pot ser que els meus peluixos estiguin a l'adolescència? Podria ser, però... shhhh... No ho digueu a ningú! És el nostre petit, però gran secret!

1a menció especial: Sira González Magriñà

Un dia inesperat: he encongit la professora!

Un dia al matí, en una caseta amb un jardí preciós, hi havia un nen que es deia Arnau. L'Arnau, anava a un institut, el Sant Martí, ell tenia molts amics però la seva millor amiga des que era petit, era la Mònica. Quan va ser l'hora d'entrar a l'escola, l'Arnau, estava esperant a la Mònica, com sempre, per poder entrar amb ella.

- Arnau avui tenim un examen de matemàtiques. Ho recordes? - va preguntar la Mònica.
- Ostres, és veritat!

L'Arnau no era molt bo en tot això d'estudiar i treure bones notes, així que la Mònica, sempre havia de recordar-li tot. Quan la professora Roxel va començar a repartir els exàmens, l'Arnau es va posar molt nerviós, perquè no tenia ni idea de l'arrel quadrada! Així que va decidir copiar. La Berta, una de les nenes més llestes de la classe, seia al seu costat, així que era l'oportunitat perfecta per copiar. La primera pregunta era: "Quina és l'arrel quadrada de 49?"

La Berta havia posat 7, així que l'Arnau va posar el mateix.

- Arnau saps la resposta núm. 4? - li va preguntar la Mònica amb veu molt fluixeta.
- Espera't que ho vaig a calcular.

En realitat ell no ho va calcular, sinó que va copiar, com abans, la resposta de la Berta.

- La resposta és 9 pastissos - va xiuxiuejar l'Arnau.
- Gràcies - va dir agraïda la Mònica.

La Berta, com que era la més llesta de tota la classe va acabar ràpidament, així que a l'Arnau no va tenir temps de copiar totes les preguntes.

- Oh no! - va cridar l'Arnau.
- Algun problema Arnau? - va interrompre la professora Roxel.
- No, no, Roxel, vostè tranquil·la.

Ja era l'hora d'entregar els exàmens, però l'Arnau havia deixat més de la meitat en blanc.

Quan van baixar tots al pati, la professora Roxel li va dir a l'Arnau que es quedés a la classe, perquè volia parlar amb ell.

- A veure senyoret, tu has estudiat?
- Eh... sí... és que... havia... de... fer... coses del futbol... - va dir nerviós.

La srta. Roxel estava molt insegura del que deia l'Arnau, així que es va posar a corregir l'examen davant d'ell.

- La primera pregunta està... bé. La segona i la tercera malament - va exclamar decebuda-. La 4a mmm... bé, però totes les altres estan malament!

L'Arnau va abaixar els ulls en sentir el que deia la seva professora.

- Doncs ja saps, si de 15 preguntes n'has fet bé 2, quin serà el resultat?
- No ho sé - va dir ell alçant novament els ulls.
- La resposta es NA! -va dir molt enfadada la professora.

L'Arnau estava tan espantat que es va posar a esternudar com si fos un galliner, i sense saber com, al mateix instant, es va encongir la professora! L'Arnau estava tan espantat que no sabia què fer, així que va anar corrent fins al pati a buscar la Mònica.

- Mònica!... Mònica!... Heu vist a la Mònica ? - va preguntar-li a la Berta i la seva amiga.
- Sí, acaba d'anar al lavabo, abans estava amb nosaltres - va respondre la Berta.

L'Arnau va anar cap al lavabo a esperar que sortís la Mònica, quan va sortir l'Arnau va cridar-li:

- Corre de pressa, hem de pujar a la classe, t'he d'ensenyar una cosa molt estranya!
- Sí, ara vaig, espera que li dic a la Berta i a la Marta que pujo un moment a la classe.
- No hi ha temps, corre, hem de pujar a la classe!

La Mònica i l'Arnau anaven corrent cap a la classe quan es van trobar la professora de música. Ràpidament, li van dir que anaven a beure aigua.

- Mònica a veure com t'ho explico... he encongit a la srta. Roxel! Ho he fet sense voler!
- De debò? Que bé, ets el salvador de la classe!
- No tinc temps per jocs de superherois. Saps que si s'assabenta algun professor, li dirà a la directora, i m'expulsaran de l'escola! Hem de fer alguna cosa, això no es pot quedar així!
- O sí? - va preguntar la Mònica esperant que li respongués el que ella volia.

El que havien de fer era un pla.

- Mònica, tu que ets una mica llesta, què faries en aquesta ocasió?
- Doncs li consultaria al Marc, el secretari, que és amic nostre i no li dirà res a ningú.

Així que van anar a l'aula de secretaria a buscar en Marc. Quan van arribar a l'aula, hi havia molts professors que es preguntaven per què aquells dos eren allà i no al pati.

- Maria, has vist al Marc? - va preguntar l'Arnau a la professora de tecnologia
- Sí, està prenent un cafè
- Doncs a la cafeteria! - va exclamar la Mònica

Quan van arribar a la cafeteria es van trobar al Marc amb la srta. Roxel a la mà, així que ja no va fer falta explicar-li tot el que havia passat:

- Hem d'anar a la caseta del bosc! - va exclamar el Marc

Així que van arribar al bosc molt cansats, després de córrer uns 3 km! Van arribar a una caseta molt petita on hi havia una bruixa que els podria ajudar.

- Problemes amb encongidores sense voler, tranquils ja m'han vingut molts cops igual - va dir la bruixa amb la cara plena de berrugues.
- Què hem d'anar a buscar al bosc? - va preguntar el Marc

La bruixa els va dir que necessitava la fulla de l'arbre Pepita. Quan van tornar a la cabana es van trobar la bruixa que estava fent una poció per donar-li a la srta. Roxel.

- Té, la fulla - va dir l'Arnau.
- Molt bé - va dir sorpresa la bruixa.

Una estona més tard la bruixa va abocar la poció al got, li va donar a la professora Roxel i... va tornar a la seva mida real!